

CĂLĂUZA REDINȚEI

Alături de tine! 10 ani

Publicație lunară

Serpembrie (Răpciune)
nr. 9 (117) / 2026

Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă
editată de Parohia „Sf. Vasile Tăbărași” Iași, ROMÂNIA

Apare cu binecuvântarea Înaltpresfințitului Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Ce fel de început vreau să pun în viața mea?

Citiți în pagina 1

Câțiva dintre adevărații
influenceri

Citiți în pagina 4

Sfinții Cuvioși Neofit și
Meletie de la Mănăstirea
Stânișoara

Citiți în pagina 14

De vorbă cu Dumnezeu

Citiți în pagina 7

Biserica purtând hramul „Sfântul Vasile cel Mare” se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 40. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru.

Dragi enoriași, vă așteptăm în continuare să ne împărtășiți opiniile, sugestiile, articolele sau chiar micile întâmplări din viața dumneavoastră și în acest an, în scopul menținerii unei legături cât mai strânse între enoriașii parohiei noastre.

*„Când Dumnezeu te are drag
Și te ia în paza milei sfinte
Ca arme de-a lupta înainte
Nu-ți dă nici bătă nici toiaș
Îți dă pricepere și minte.”*

Colectivul de redacție

Ce fel de început vreau să pun în viața mea?

Odată cu începutul anului bisericesc, Biserica ne cheamă nu doar să parcurgem un nou calendar liturgic, ci să deschidem și un nou capitol în propria noastră viață lăuntrică. Este un timp al așezării, al limpezirii gândurilor și al întoarcerii către Dumnezeu cu inimă smerită. Nu întâmplător, sfinții părinți spun că adevărata înnoire începe în clipa în care omul își vede starea în care se află și dorește să se schimbe.

Dacă în articolul trecut am pus accentul pe sinceritate, acum vreau să cobor mai adânc în inimile dumneavoastră. În fiecare an, la 1 septembrie, Dumnezeu ne dăruiește un nou început. Dar, acest început nu este doar o dată în calendar, ci o chemare de a ne reînnoi lăuntric. Știu că fiecare început, fiecare drum necunoscut este dificil, pentru că nu este tocmai lesne să lepădăm vechile obiceiuri și mentalități și să facem curățenie în noi; iar această curățenie, fără smerenie nu se poate realiza. Este ușor, poate, să vorbim despre această trăsătură definitorie, dar mult mai dificil este să o și dobândim, pentru că smerenia nu este doar o virtute printre multe altele, ci este terenul în care cresc toate celelalte. Fără ea, orice faptă bună se usucă, orice intenție se strâmbă, orice lucrare se transformă în prilej de mândrie. De aceea, începutul anului bisericesc este momentul potrivit să ne întrebăm: Ce fel de început vreau să pun în viața mea?

Așadar, să fie un început (sau o continuare) al mândriei, al autosuficienței și al justificărilor? Sau un început al smereniei, al adevărului și al întoarcerii la Dumnezeu? Din scrierile sfinților care au fost bineplăcuți lui Dumnezeu, aflăm că a fi smerit nu înseamnă slăbiciune, ci libertate. O libertate de a nu mai trăi pentru aparențe, de a nu mai purta măști, de a nu mai încerca să părem ceea ce nu suntem. Astăzi, oamenii nu se mai pocăiesc. Nu pentru că n-ar avea păcate, ci pentru că nu vor să se coboare sub nivelul aproapelui. Am ajuns să credem că smerenia este o înjosire, o pierdere a demnității sau o slăbiciune. Dar, adevărul este cu totul altul.

Din Sfânta Evanghelie aflăm că Domnul Hristos îi mustră pe farisei numindu-i „morminte văruiate”, frumoase pe dinafară, dar pline de putreziciune și întunecate pe dinăuntru. Este o imagine dură, dar adevărată. Și noi putem deveni asemenea lor atunci când păstrăm doar aparența credinței, dar nu și trăirea ei. Când ne mulțumim cu gesturi exterioare, dar nu ne cercetăm inima. Când ne justificăm păcatele, dar nu ne pocăim pentru ele.

Cred că „un nou început” înseamnă să renunțăm la această „cosmetizare” a sufletului și să ne întoarcem la simplitatea și sinceritatea inimii. Sunt convins că și în trecut flagelul mândriei era în floare, dar acum ego-ul personal a ajuns să fie pus mai presus de orice alte trăsături, a ajuns să fie un „must have” (din lb. engleză - ceva ce este absolut necesar). Fericit este cel care reușește să iasă din „cazanul mândriei și al ignoranței” în care, inconștient, fierbem cu toții. Poate că ar trebui să ne întrebăm cum de am ajuns în această situație.

Încă din clipa zămislirii, Dumnezeu este în gena omului, iar, oricât am încerca să-L eliminăm din viața noastră, din modul nostru de a fi, nu putem să-L scoatem și din adâncul ființei. Aici este vorba despre o legătură invizibilă. Tocmai de aceea, lumea în care trăim ne oferă nenumărate prilejuri de a ne desprinde de această legătură: prin ispite, griji, patimi, deznădejdi sau altele pierzătoare de suflet. Toate acestea caută să ne fure inima și să o lege de altceva decât de Domnul Hristos. Iar acest „altceva” este întotdeauna păcatul, care duce la mândrie, la nepăsarea față de nevoile celui de lângă noi, la împietrire și, în cele din urmă, la moartea sufletului. Nu cred că are rost să dau ca exemplu comportamente de mândrie întâlnite în viața cotidiană și nici de atitudini în care, din dorința de a fi lăudați, încercăm să facem anumite fapte care să scoată în evidență faptul că „eu nu sunt ca ei!”.

Prin voia Domnului am găsit și de această dată o povestioară care, asemenea unor picături oftalmice, ne luminează ochii lăuntrici prin mesajul ei.

„Într-un sat de munte trăia un tânăr foarte râvnitor. Îi plăcea să facă totul «ca la carte»: să postească, să se roage, să citească, să lucreze. Dar, fără să-și dea seama, începuse să facă toate acestea ca să fie văzut, nu ca să fie folositor. Cândva, preotul l-a văzut în biserică aprinzând o lumânare mare, frumos împodobită.

– Pentru cine o aprinzi, fiule?

– Pentru Domnul, părinte, a răspuns tânărul cu mândrie. Să vadă câtă dragoste am pentru El.

Preotul a observat că lumânarea era așezată într-un colț întunecat, unde nimeni nu trecea.

– Dacă e pentru Domnul, bine faci. Dar, spune-mi, ce luminează ea?

Tânărul a tăcut. Deși lumânarea ardea, lumina ei nu folosea nimănui. Preotul a luat lumânarea și a mutat-o lângă ușa bisericii.

– Aici, fiule, va vedea Dumnezeu dragostea ta, dar, va lumina și celor care intră și celor care ies. Aici va încălzi suflete, nu doar va arde frumos.

Apoi, i-a spus cu blândețe:

– Să nu uiți niciodată: Dumnezeu nu se uită doar la cât de frumoasă e lumânarea ta, ci câtă lumină dă altora.

Din ziua aceea, tânărul a început să înțeleagă că tot ceea ce face trebuie să fie folositor semenilor, fără să aștepte laude. Și, pe măsură ce se smerea, și lumina lui

creștea.”

Acum, la început de an bisericesc, suntem chemați să lăsăm în urmă tot ceea ce ne-a ținut departe de Dumnezeu: obișnuințele care ne-au slăbit sufletul, gândurile care ne-au tulburat, mândria care ne-a închis inima sau formalismul care ne-a făcut să ne asemănăm cu fariseii din vremea Mântuitorului.

Dragi prieteni, Dumnezeu nu intră cu forța în viața noastră. El așteaptă smerenia, pentru că smerenia este ușa prin care poate pătrunde harul. Omul mândru nu primește nimic, pentru că este plin de sine, pe când cel smerit primește totul, pentru că își recunoaște neputința și își deschide inima. Adevărul este că ne place să fim laudați. Ne place popularitatea, ne place să fim văzuți bine și apreciați. Iar această slăbiciune a omului a fost înțeleasă foarte bine de vrăjmașul mântuirii noastre. Diavolul nu are nevoie de mari strategii ca să ne piardă; îi este suficient să ne întărească egoismul, să ne facă să ne simțim importanți, să ne înalțe în ochii noștri asemenea unui balon care, cu cât se umflă mai mult, cu atât se apropie mai repede de momentul în care se va sparge.

Tot la început de an bisericesc, să ne întrebăm cu sinceritate: „Unde am căzut?”, „Ce trebuie să schimb?” sau „Ce trebuie să las în urmă?”. Iar, răspunsurile nu vin din mândrie, ci din smerenie, pentru că numai omul smerit poate vedea limpede. De aceea, îmi doresc din inimă să dobândim cu toții această virtute. Dar, nu o atitudine formală, nu una de suprafață, ci aceea care ne eliberează sufletul, care ne deschide ochii către Dumnezeu și ne așază în adevăr. Când omul își recunoaște neputințele, Dumnezeu Se apropie. Când omul încetează să se înalțe pe sine, Dumnezeu îl ridică. Când omul renunță la ego-ul personal, la lupta pentru întâietate, Dumnezeu îi dăruiește pacea pe care lumea nu o poate oferi.

Personal, cred că înnoirea (schimbarea) nu începe cu faptele, ci cu gândurile, pentru că, dacă gândirea rămâne veche, și comportamentul rămâne tot cel vechi. Domnul Hristos nu ne iubește în măsuri diferite. El nu se uită la față, nu „distribuie” dragostea Sa în „porții” mai mari sau mai mici, ci o revarsă deplin asupra fiecăruia. Diferența nu este la Dumnezeu, ci în inima omului.

Închei aceste rânduri cu convingerea că fiecare dintre noi ar trebui să ne rugăm Domnului Hristos să ne dăruiască „gândul cel bun”, gândul care zidește, care vindecă și care apropie. La începutul acestui nou an bisericesc, să punem început bun vieții noastre. Să ne întoarcem la smerenie, la simplitate și la adevăr. Să lăsăm în urmă mândria, formalismul, judecata și autosuficiența, ca să nu fim asemenea fariseilor care strălucneau pe dinafară, dar erau întunecați pe dinăuntru. Să ne rugăm Domnului ca să dobândim această smerenie care nu umilește, ci vindecă; care nu apasă, ci înalță; care nu închide, ci deschide porțile către adevărata libertate.

Har și bucurie!

Eugen Antohi, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Câțiva dintre adevărații influenceri

La început de an bisericesc, simt nevoia să mă gândesc la cei care ne sunt astăzi modele și ale căror nume îmi doresc să fie auzite și peste ani, ca dovadă de oferire a timpului lor înspre ajutorarea aproapelui. Recunosc că această temă mi-a fost inspirată de autoarea Alexandra Svet prin intermediul cărții sale, „Să mă întorc acasă”; era sărbătoarea Zilei Eroilor și în câteva rânduri a comparat eroii timpurilor noastre cu acei oameni care inspiră cu adevărat, dedicându-și viața altora cu dăruire și, mai ales, cu discreție.

O prezență feminină importantă pentru societatea noastră este Alexandra Nadane, pe care am avut ocazia s-o cunosc personal în cadrul unei conferințe pe care a susținut-o în singura tabără de la Valea Plopului la care am participat, în vara anului 2021. Fusesse invitată de către tinerii A.S.C.O.R. Brașov pentru a ne spune câteva cuvinte despre femeile în criză de sarcină, despre avort, despre importanța susținerii mamei pe parcursul sarcinii, despre suferința și regretul pe care le au părinții și bunicii în urma unei decizii de a renunța la copil etc. Ne-a povestit mai multe cazuri întâlnite în experiența sa – unele cu final fericit, altele cu final mai puțin fericit – și ne-a prezentat diverse statistici. Acele informații aflate atunci m-au emoționat foarte tare și le păstrez în inima mea. De atunci, printre prieteni și pe unde mai am ocazia încurajez de fiecare dată cununia, nașterea, botezul, adopția și mai dăruiesc din cărțile creștine pe care le am, pentru a ajuta oamenii să meargă pe o cale duhovnicească. Nu știu dacă neapărat mi-a ieșit până acum, dar, dacă am proceda mai mulți astfel, poate am deveni mici pescari de oameni și...poate că s-ar naște mai mulți copii...

Unul dintre cei care – de asemenea – încurajează viața este și părintele Dan Damaschin de la Biserica Maternității „Cuza Vodă” din Iași, care îmbracă și încălță peste 16000 de copii (mulți dintre aceștia fiind salvați de la avort), construiește case pentru multe familii, echipează copiii complet pentru școală, face activități cu aceștia, iar pe cei mai conștiințioși îi duce vara într-o excursie binemeritată la mare.

Cât de frumos este pentru aceia care nu ar fi avut, poate, niciodată ocazia să simtă briza mării, nisipul plajei sub tălpi sau bătaia valurilor! Mulți copii care au fost beneficiari ai părintelui au ajuns la școli bune, la facultate, s-au căsătorit și acum au o viață frumoasă. Sunt multe campanii în care putem dona și multe activități în care ne putem implica pentru acești copii. Părintele le-a oferit și nume deosebite: „Grăunțele de muștar”, „Încălțăm România desculță”, „Dăruim speranță”, „Marea vieții”, nu mai spunem de Festivalul „Inimo” care adună vedete, „sponsori” și copii laolaltă. Cu ajutorul voluntarilor...chiar se întâmplă minuni!

Din aceeași „sferă”, îl mai avem și pe părintele Nicolae Tănase de la Valea Plopului și Valea Screzii, care, de zeci de ani vorbește deschis despre dreptul copilului la viață și despre păcatul crimei prin diversele metode de contracepție. A înființat Asociația Pro Vita pentru Născuți și Nenăscuți, a construit biserica din sat, un așezământ cu toate necesare pentru traiul a peste 300 de mame și copii și nu numai. De-a lungul timpului, părintele, alături de comunitatea de voluntari, a ajutat peste 10000 de suflete. Cred că am mai spus că prima carte „religioasă” pe care am citit-o – și mi-a plăcut foarte tare pentru că am avut multe de învățat – a fost „Soțul ideal, soția ideală”, a părintelui Nicolae Tănase, pe vremea când nu știam încă cine este. Abia în momentul în care l-am întâlnit în tabără am făcut cu adevărat legătura între carte, autor și mesajul pe care-l transmite pretutindeni. Îmi amintesc cu drag locurile și slujbele la care am participat, dar cea mai mare bucurie mi-au oferit-o copiii cu care m-am jucat. Deși, pe unde am mai fost în lume, nimeni nu mi-a dat prea mare atenție, acolo am simțit ceva nou: copiii mă alegeau, mă voiau în echipa lor, mi se destăinuiau, se atașau, probabil că simțeau emoția (timiditatea) mea și mă vedeau ca pe una de-a lor. De câte ori am ocazia, urmăresc pe internet conferințele la care este invitat părintele și parcă mi se pare că mai cresc câte puțin...

Un model pentru tinerii din Iași (și nu numai), pe care nu l-aș putea omite este părintele (stareț) Nicodim Petre, care de ani de zile aduce întregi generații de tinerii către credință, colaborând cu A.S.C.O.R. Iași, organizând Sfinte Liturghii, conferințe, spovedind și călăuzind. Pe vremuri (prin anul 2017), când încă nu era starețul Mănăstirii Bucium, părintele spovedea până noaptea târziu, având răbdare cu fiecare (tânăr) credincios, pe care îl asculta și îl îndruma. Slujea Sfânta Liturghie miercură și vinerea de la 6:30, pentru tineri și pentru cei care voiau să înceapă ziua cu rugăciune, înainte de a se porni fiecare într-ale lui. În tabăra de la Nemțisor era și este nelipsit, întotdeauna având cel puțin un moment dedicat, în care ține câte un cuvânt foarte bine ales. Nu o dată ne-a spus tuturor participanților să purtăm cruciuliță la gât, explicându-ne puterea acestei arme împotriva diavolului. Odată,

la o spovedanie, i-am spus că nu merg la biserică acasă, ci doar când vin în Iași, iar părintele m-a întrebat: „Dar, la voi la Siret nu există Dumnezeu?”. Aceea a fost ziua în care am decis să nu mai lipsesc niciodată duminica de la biserică, indiferent unde mă aflui. Cred cu tărie că toți tinerii care s-au întâlnit cu părintele au primit cel puțin un sfat pe care îl urmează și astăzi.

Nu pot să nu mai adaug un nume și cred că și dumneavoastră veți fi de acord cu mine: părintele Iulian Negru, care – pe lângă lucrarea sa desăvârșită de preot și duhovnic, în care ne tămăduiește sufletele – a ajutat atât de mulți oameni în abținerea lor, în recuperarea lor din diferite dependențe. Împreună cu doamna preoteasă Antoneta și cu cei mai vechi dintre cei aflați în recuperare, consiliază, susțin prezentări în țară și în străinătate, moderează grupuri de terapie, dar și formează noi consilieri, specialiști în domeniul adicțiilor. Aceștia au înțeles câtă nevoie avem în ziua de azi de oameni care să te ajute să vezi lumina, să te ia de mână și să te conducă pas cu pas pe drumul cel bun, spre recunoașterea propriilor neputințe, apoi spre acceptarea faptului că singur nu le poți răzbate, ajungând la minunea predării lor la picioarele Domnului. Mulți – probabil sute – dintre cei care au urmat această cale au reușit să-și repare relația cu Dumnezeu și cu familia, să-și găsească liniștea și motivația, ieșind din lanțurile chinuitoare ale dependenței. Adesea îmi amintesc trăirile avute în cadrul întâlnirilor grupului de terapie organizat de părintele în anul 2018 și cunoștințele dobândite în urma Cursului de formare susținut de doamna preoteasă în anul 2024. Cel mai mult mă regăseam în împărtășirile sincere ale celorlalți participanți, în poveștile lor de viață, care mă ajutau să privesc totul ca pe-o binecuvântare.

Acești influenceri nu fac gălăgie, nu invadează internetul și nici nu ar avea timp pentru așa ceva, pentru că ei lucrează neconținut pentru mântuirea sufletelor nenăscute, nevoiașe, aflate în dificultate, în criză, dependente de substanțe sau pur și simplu puțin rătăcite. Cu siguranță sunt mult mai mulți astfel de eroi contemporani, aceștia fiind doar câțiva dintre cei pe care i-am întâlnit, mi-au influențat simțirea și gândirea în momente importante din viața mea, iar de atunci îi respect și caut să învăț tot mai multe de la ei.

Să le urmărim exemplul, pe cât putem. Să povestim altora despre ei. Să împărțim fluturași, articole, informații utile, pentru că nu știm cui i se va schimba viața datorită unui simplu gest de-al nostru!

Ioana Sanciu, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Fotografie realizată de un participant al taberei de la Valea Plopului, iulie 2021 – „Jucând «Țară, țară, vrem ostași», alături de copiii de la Așezământul din Valea Screzii”

De vorbă cu Dumnezeu

Dragi prieteni, iată că, prin mila și bunăvoința marelui Dumnezeu, am trecut cu bine și peste anotimpul estival, întoarcem încă o filă din calendarul vieții noastre și pășim într-o nouă lună, cea a lui Răpciune, cum mai este denumită luna septembrie, dar și într-un nou anotimp, dar cel mai important, într-un nou an bisericesc, prilej cu care vă urez un sincer și călduros „La mulți ani!”.

Subiectul pe care aş dori să îl abordez se referă la bunul Dumnezeu sau, dacă vreți, la relația pe care o avem cu El și care, cel puțin în teorie, ar trebui să fie una foarte strânsă. Însă, din păcate, în practică lucrurile nu stau deloc așa. Aș dori, în cele câteva rânduri pe care le voi așterne, să analizăm cauzele, efectele și soluțiile de îmbunătățire a acestei legături cu Divinitatea.

Cauzele pentru care relația noastră cu Dumnezeu se răcește câteodată pot fi multiple și pot ține de contextul social-economic, materializat prin grijile vieții și prin goana noastră neîntreruptă după bani, putere și o poziție cât mai bună pe scara profesională și socială. Pot ține și de latura noastră umană, de faptul că, încă de la venirea pe lume a protopărinților noștri, Adam și Eva, am fost supuși păcatului prin firea noastră și prin faptul că greșim zilnic față de Creator și de semenii, uneori

conștient, alteori inconștient. Dar, pot ține și de comoditate și de lenea spirituală care se întrepătrund cu celelalte cauze enumerate mai sus.

Așadar, dacă e să vorbim despre efectele acestor situații, ele pot fi dezastruoase pe termen mediu și lung, prin faptul că, ușor-ușor, ne vom pierde credința, nu vom mai ști cum să stăm de vorbă cu Dumnezeu și, mai ales, ce și cum să-I cerem. Unii dintre noi, poate chiar dintre cei aleși, vor fi cu totul acaparați de lumea aceasta globalizată și consumeristă și se vor pierde pe drum, iar asemenea unui tren care deraiază de pe șine, vor „deraia” și ei din drumul către mântuire.

Ca soluții la remedierea acestei legături tainice cu Dumnezeu ar fi rugăciunea practică neîncetată sau, pur și simplu, să stăm de vorbă cu El, postul, spovedania, împărtășirea cu Trupul și Sângele Domnului și fapta bună.

Mărturisesc că și eu, în marea majoritate a serilor din săptămână, după ce termin programul de muncă, iar agitația zilei se domolește, îmi îndrept pașii spre sfânta noastră biserică, unde, alături de alți enoriași din parohie sau uneori chiar și singur fiind, în liniștea serii, înalt un gând de rugăciune către Hristos și către Maica Sa, prin cântarea Paraclisului Maicii Domnului sau prin citirea unui acatist, redobândind liniștea și pacea sufletească, pe care o pierdem atât de ușor și o recăpătăm atât de greu.

Uneori am senzația, poate și dumneavoastră, că oricât ne-am ruga și oricât de mult am sta de vorbă cu Dumnezeu, prin participarea la Liturghie sau la diferite slujbe, parcă nu este suficient și că poate ar trebui să înmulțim rugăciunea. Însă, aceasta necesită efort, timp și osteneală, pe care noi, creștinii, trăind în lumea aceasta zbuciumată, nu le oferim întotdeauna Domnului sau le oferim câte puțin, ca picătura chinezească.

În încheiere, consider că este foarte important să avem o conexiune tainică cu Cel de Sus, să stăm de vorbă cu El din ce în ce mai des, să știm ce să-I cerem și mai ales cum să-I cerem și să acceptăm că tot ce primim, bun sau mai puțin bun, va fi spre folosul și ridicarea noastră spirituală, spre îndreptare și - de ce nu? - spre reîmpăcarea cu Dânsul, spre mântuirea și folosul nostru. Amin!

Pace și liniște sufletească!

Gabriel Luca, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Căutând de muncă cu Dumnezeu

Mulți oameni se confruntă cu căutarea unui loc de muncă după terminarea studiilor sau după pierderea altuia. Azi, la slujbă, înainte de predică, îmi venise în minte gândul: „În lume necazuri veți avea, dar îndrăzniți. Eu am biruit lumea.”. Dacă privești la Hristos și Îi spui necazului tău ce Dumnezeu mare ai care te va ajuta, va fi altfel decât să te uiți mai mult la necaz și să mărești subiectiv problema sau necazul.

În prezent sunt angajată de 3 luni, dar în toamnă nu se știe dacă rămân. Anul acesta m-am gândit că aș putea să privesc ca pe o aventură căutarea unui job. Un loc nou iarăși, alți oameni, învăț ceva nou. Nu mă gândeam că voi vorbi cu oameni din Nepal la un loc de muncă sau să întâlnesc un om curios din India și să încerc să-i explic de ce merg la biserică sau despre Sf. Cuv. Parascheva. Dumnezeu știe de ceva timp că vreau să lucrez undeva măcar mai mult de 3 ani și nu mi-a împlinit dorința. Se face voia Lui, chiar dacă eu vreau altfel. Știu că la un moment dat insistam pe ceva anume și am avut un gând: Spune „Tatăl nostru” cu „facă-se voia mea”. Nu îmi amintesc ce voiam, dar nu am vrut să schimb rugăciunea.

La slujba vecerniei cu litie se spune la final: „Bogații au sărăcit și au flămânzit, iar cei ce-L caută pe Domnul nu se vor lipsi de tot binele.”. M-a alinat această cântare și speram că voi găsi altceva de muncă, dar pe lângă tot binele eram conștientă că nu vor lipsi și necazurile, crucea.

Care sunt sfinții care m-au ajutat în căutarea locurilor de muncă?

Primul meu loc de muncă a fost ca bonă. Am avut grijă de un copil, Andrei-Efrem. Știam despre Sfântul Cuv. Mc. Efrem cel Nou din anul 2013, când am fost la Sfânta Cuvioasă Parascheva la Iași ca voluntară. Anul acesta am fost la parohia Ezăreni, în Iași, pe data de 5 mai, de ziua Sfântului Efrem cel Nou și am primit ulei de la Sf. Efrem din Grecia. Mi-am reamintit atunci cum am avut grijă de acel copil și apoi m-am angajat: Am întrebat pe părintele paroh al bisericii Vovidenia din Botoșani la cine să mă rog pentru ca să mă angajez. La această biserică unde sunt părțile din sfintele moaște ale Sf. M. Mc. Efrem cel Nou am mers o perioadă și am cântat la slujbe. După cele 40 de zile de rugăciune nu a durat foarte mult și m-am angajat cu contract de muncă pe 1 octombrie, fiind prima zi de muncă. Atunci nu am mers la slujbă, dar mi-am zis că sunt totuși acoperită de Maica Domnului. Înainte

de restricțiile date în 2020, legate de virusul Covid, am rămas fără locul acesta de muncă. După ce am căutat șase luni de muncă, aveam o stare tulburată și am întrebat un părinte pe Facebook la cine să mă rog, că nu mai reușeam. Îl urmăream pe părintele de ceva timp și știam că e un om al lui Dumnezeu. A zis să mă rog la Sfântul Mina, iar după 2 zile am mers la un interviu și am luat postul. După aproximativ un an, am avut piciorul fracturat, lipsind aproape 3 luni de la muncă, iar angajatorul mi-a desfăcut contractul, după ce am revenit și am lucrat câteva zile.

După un timp, am lucrat ca zilier în magazine de haine când era nevoie și apoi m-am rugat la Sfântul Mărturisitor Ioan Rusul. M-am angajat iarăși. La acest loc de muncă, deși am acceptat să lucrez un weekend da și următorul să fie liber, am simțit o lipsă, o durere că nu pot să ajung la Sfânta Liturghie. Mi-am făcut cerere de demisie și apoi am tot căutat locuri de muncă unde să nu lucrez duminica. Starea mea sufletească nu mai era bună. Eu, care trăgeam de mine, căutam, sunam, nădăjduiam, ajunseseam să mă întristez că mă trezeam dimineața și sunt iar aici.

După ce am reușit să mă echilibrez, chiar dacă nu eram în cea mai grozavă variantă a mea, m-am angajat pe 2 octombrie 2023, pentru că pe 1 era sărbătoare și era duminică. Următorii ani nu am lipsit pe 1 octombrie de la slujbă. Chiar dacă era zi de lucru, îmi luam liber. Mă rugasem la mai mulți sfinți, dar cred că Maica Domnului a ajutat mai mult. Doar că acest început s-a sfârșit în luna noiembrie, în anul 2025, când, după ce m-am dus la Iași la Sf. Cuv. Parascheva, la raclă la Sf. Ierarh Nectarie pentru a fi la Sf. Maslu și am făcut paraclisul Maicii Domnului, spre seară am fost sunată și anunțată ca voi lucra pe perioadă determinată după singurul meu interviu dat și credeam că mai am de dat și de căutat mult timp. Am lucrat din decembrie 2025 până pe 1 martie 2026.

La sfârșitul lunii mai, înainte de a mă angaja, mi-a spus un fost coleg să mă rog la Maica Domnului, dar folosind cuvintele mele. Mi-a spus că s-a rugat pentru mine la Maica Domnului, iar pe 2 iunie, de Sfântul Ioan cel Nou de la Suceava, m-au chemat pentru interviu. Pe 1 iunie am fost la mănăstire în oraș, la slujba vecerniei. Botezul meu a fost făcut pe 2 iunie și această dată îmi amintește de binecuvântarea că sunt ortodoxă de ziua unui Sfânt care nu a trăit lipsit de suferință.

Prin urmare, dacă vii la Dumnezeu și Îl cauți te ajută când vrea El, dar nu mereu când vrei și tu. Timpul liber, când nu ai de lucru în slujba cuiva, poți să-l dai Lui și celor din jur, încercând să rămâi netulburat și încrezător. Dacă ceri pâinea cea de toate zilele în „Tatăl nostru”, știind că ai avut-o, nu se poate să nu îți dea, dacă continui să cauți mai întâi Împărăția. Celelalte nevoi, de care Dumnezeu știe, cum ne spune, ni se vor adăuga nouă, dar întâi să fie viața veșnică, apoi cea trecătoare cu toate grijile ei.

Autor: Lavinia Olteanu

Strofe pentru suflet

Cer nou

Grăit-am ieri prin lacrimi cu Domnul și
I-am spus:

„De noi cum nu Ți-e silă, Prea
Scumpul meu Iisus?

Cum nu-Ți întorci Tu fața cu silă de la
noi

Și cum mai vrei să suferi făptura de
noroii?

Cum vrei să calce-n lume piciorul Tău
curat,

Cel care peste aripi de înger a călcat?

Cum poala prea curată, Stăpâne, n-o
ferești,

În tină omenească să nu Ți-o
murdărești?

Cum poți să suferi, Doamne, miros de
putregai,

Când ai tămâia dulce a crinilor din rai?

Cum suferi bezna noastră, Tu, soare
strălucit,

Cum poți să rabzi ocară, Tu, Domnul
preaslăvit?

Și cum, fiind căldura iubirilor cerești,
În inima mea rece Tu vrei să locuiești?

Tu, cel ce stai în ceruri cu mari
luminători,

În iadul meu, Stăpâne, cum vrei să Te
cobori?

Ca Petru, ani de-a rândul eu te-am
gonit mereu.

Ieși de la mine, Doamne, că păcătos
sunt eu.

Dar, n-ai plecat! Ba încă, cu pasul Tău
curat,

Ai coborât tot cerul în iadul meu
spurcat.

Cu pasul Tău pe mine de tot m-ai
curățit,

Cu raza Ta tot chipul Tu mi l-ai
strălucit.

Cu focul Tău pe mine, cel rece, m-ai
aprins

Și peste sărăcia mea goală ai întins
Un colț al hainei Tale și m-ai făcut

bogat,

Mi-ai dat inel, coroană, porfiră de-
împărat.

Mi-ai încăput în suflet, Tu, Cel
neîncăput,

Și sufletul meu, iată, cer nou Tu l-ai
făcut.

În sufletul meu astăzi Tu Însuși
locuiești,

Cu Maica Prea Curată, cu cetele-i
cerești.

Și pentru toate acestea, Iisuse prea
iubit,

În cerul nou din suflet să fii în veci
slăvit!”.

Autor: Zorica Lațcu (Maica Teodosia)

Credința pentru copiii de toate vârstele

Copilul care a vrut să se dărâme școala

Serghei era un copil de 8 ani ca mulți alții, căruia îi plăceau vacanțele, jocurile și zilele libere. Când a început școala anul trecut el nu a fost tocmai fericit:

– Nu vreau să mă duc la școală! a vociferat el. Aș vrea să pot să dărâm școala asta!

Dar, a trebuit să meargă și după câteva zile era chiar încântat să fie iarăși cu colegii și profesorii lui și să participe la multe activități frumoase.

Într-o dimineață de martie, însă, a început războiul în țara lor și foarte aproape de orașul băiatului se auzeau bombe și sirene. N-a durat prea mult să ajungă și la ei în localitate. Câteva zile și nopți Serghei a stat cu mama, sora și bunicii în adăpostul unui subsol. Doar tatăl ieșea din când în când să le aducă ceva de mâncare.

Într-un moment de liniște, mama a împachetat repede câteva lucruri și le-a spus copiilor:

– Trebuie să mergem undeva unde o să fim în siguranță.

Tata l-a luat pe Serghei în brațe până la un microbuz care evacua civili în capătul unei străzi bombardate. Au văzut multe clădiri doborâte de bombe, praf, fum și moloz. Pe când microbuzul pleca din oraș, băiețelul a început să plângă în hohote.

– Ne te teme, i-a spus mama strângându-l la piept. O să fim bine, mergem undeva unde nu e război. O să fie bine! Nu trebuie să plângi că plecăm de acasă.

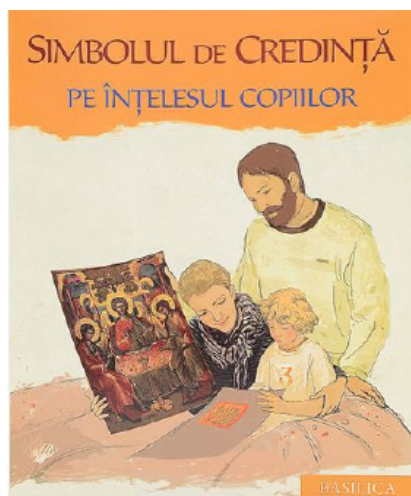
Serghei a răspuns printre suspine:

– Nu plâng că plecăm. Dar, am văzut școala mea în capătul străzii, darămată. Îmi pare rău! Îmi pare rău că am vrut să o dărâm! E vina mea!

Și părinții și bunicii l-au asigurat pe băiat că nu din cauza lui s-a întâmplat așa ceva, că nu el a produs bombardamentele, nu el a adus războiul.

Serghei este acum în siguranță într-un oraș din România, dar nu mai are școală, nu mai are unde să meargă la începutul noului an școlar. El participă la niște ore în limba lui doar online. Și așteaptă să crească pentru a se face constructor, ca să poată reconstrui casa, orașul lor și școala din colțul străzii.

Dacă încă ai o școală la care să înveți și unde să mergi, bucură-te, copile!

Povestea unui elefant care se credea mare și tare

Era odată un elefant mare și puternic numit Mihai, care trăia într-o pădure frumoasă, înconjurat de mulți alți elefanți. Mihai era foarte mândru de puterea sa și îi plăcea să se simtă superior față de ceilalți elefanți. Și nu de puține ori, el bătea și intimida ceilalți elefanți mai mici.

Odată, când se plimbă prin pădure, Mihai l-a văzut pe Radu, un elefant mai mic, jucându-se liniștit cu niște frunze. În loc să-i permită lui Radu să se joace liniștit, Mihai s-a apropiat și l-a izbit puternic cu trompa, trântindu-l la pământ. Radu a început să plângă și s-a simțit foarte rănit și umilit.

Într-o zi, Mihai a avut ocazia să meargă într-o călătorie în jurul lumii. A văzut multe lucruri interesante și a întâlnit multe alte animale puternice și inteligente. Și-a dat seama că nu era cel mai mare și cel mai puternic animal din lume și că era important să aibă o atitudine mai bună față de ceilalți.

Când s-a întors acasă, Mihai a decis să își schimbe comportamentul. El și-a cerut scuze sincer lui Radu și a început să fie prietenos și respectuos cu ceilalți elefanți. A învățat să fie atent la nevoile și sentimentele celorlalți și să nu mai fie atât de agresiv și autoritar.

De atunci, Mihai a devenit un lider respectat în pădure. El și-a folosit puterea și influența pentru a ajuta și proteja ceilalți elefanți și a învățat să-i susțină și să-i încurajeze. Și, în timp, ceilalți elefanți au început să-l respecte și să-l admire pentru comportamentul său mai bun și pentru modul în care a învățat să relaționeze cu ceilalți.

Această poveste ne învață importanța de a avea o atitudine pozitivă și respectuoasă față de ceilalți. Atunci când ne comportăm bine cu ceilalți, ne câștigăm respectul și prietenia lor. De asemenea, putem să-i inspirăm și să-i încurajăm să fie cei mai buni posibili.

Sursa: www.anidescoala.ro

Sfinții Cuvioși Neofit și Meletie de la Mănăstirea Stânișoara (3 Septembrie)

*S*n munții din preajma Mănăstirii Cozia, aflată pe valea Oltului, s-au nevoit mulți sihaștri iubitori de Dumnezeu, atât înainte de zidirea sfântului lăcaș de către fericitul întru pomenire domnitor Mircea cel Bătrân (cel Mare) al Țării Românești, cât și după aceea. Printre cei mai cunoscuți pustnici ai locului au fost cei șase monahi de la Cozia care, în preajma anului 1600, sau retras dincolo de Olt. Dintre ei cunoaștem cu numele pe Cuvioșii Daniil, duhovnicul, și Misail, ucenicul său, care s-au așezat la poalele Muntelui Cozia și au întemeiat Schitul Turnu, precum și pe Cuvioșii Neofit și Meletie, pe care îi prăznuim astăzi.

Sfântul Cuvios Neofit s-a născut în veacul al XVI-lea din părinți creștini ortodocși, cu frică de Dumnezeu și cu evlavie sfântă. De tânăr a primit chipul îngeresc al călugăriei în Mănăstirea Cozia și, după mai mulți ani de ascultare smerită în obște, dorind viață desăvârșită, a primit binecuvântarea stareșului său să meargă în pustnicie.

Fiind lucrător încercat al rugăciunii neîncetate, acest fericit, mare nevoitor și iubitor de Dumnezeu, după ce s-a dăruit cu totul vieții pustnicești și a ajuns pe înalte trepte de sfințenie, a primit de la Duhul Sfânt darul lacrimilor și al mijlocirii pentru întreaga lume. După 30 de ani trăiți în sălbăticia locurilor, unde a suferit asprimea iernilor „în sărăcie și golătate”, răbdând grele ispite de la diavoli, și-a dat sufletul în mâinile Domnului în peșteră, neștiut de nimeni.

Trupul său răposat a fost descoperit de un călugăr de la Mănăstirea Cozia, care era rânduit să ducă mâncare pustnicilor. El a luat trupul Sfântului și l-a adus la mănăstire să-l îngroape. Dar, noaptea, fericitul Neofit i s-a arătat în vis și la certat, poruncindu-i să-i ducă trupul înapoi în peșteră. Tot în acea noapte Cuviosul s-a arătat și stareșului, îndemnându-l să așeze la locul său de nevoință sfântul său trup.

A doua zi de dimineață, călugărul a luat cinstitul trup al Cuviosului și, împreună cu un alt monah, le-a dus în peștera lui, în muntele Sălbaticul. Ajungând aici, unul dintre călugări, supărat de osteneala pe care o făcuse, a zis: „Cu urșii ai trăit, cu urșii să rămâi!”. Pentru aceste vorbe lipsite de evlavie a fost însă pedepsit îndată,

întorcându-i-se capul spre spate.

Atunci, cu vaiete mari a coborât la mănăstire, mărturisindu-și păcatul. Părinții, împreună cu starețul mănăstirii, s-au rugat Cuviosului Neofit să ierte pe cel păcătos și acesta s-a vindecat îndată. În felul acesta a preamărit Dumnezeu pe plăcutul său, arătându-l înaintea tuturor făcător de minuni și tămăduitor.

Vestea aceasta s-a răspândit curând, mai ales în satele de prin apropiere, încât mulți credincioși își îndreptau pașii spre peștera lui, unde se închinau și primeau mângâiere sufletească și vindecare de boli.

Moaștele Sfântului Neofit se păstrează astăzi în biserica Mănăstirii Stânișoara, unde mulțime de binecredincioși creștini primesc ajutor, fiind izbăviți de patimi sufletești, de necazuri și de boli, iar peștera unde s-a nevoit Cuviosul este și astăzi loc de pelerinaj.

Sfântul Cuvios Meletie a trăit în Sihăstria Stânișoarei la cumpăna veacurilor al XVI-lea și al XVII-lea. Se crede că era de loc dintr-un sat aflat în preajma Mănăstirii Cozia, unde a și intrat ca viețuitor din fragedă vârstă.

Aici s-a nevoit în post și rugăciune până în ziua în care, la rugămințile lui, starețul său i-a dat binecuvântare să meargă la părinții sihaștri și să se nevoiască dincolo de Olt. Cuviosul și-a săpat o peșteră în partea de sud a Muntelui Sălbaticul, munte în care se nevoia și pustnicul Neofit.

Acolo a rămas fericitul, a primit Marea Schimă și s-a ostenit vreme de peste 40 de ani, slăvind neîncetat pe Dumnezeu și păzindu-și mintea curată de cugetele cele rele. Ostenelile lui erau nenumărate: lacrimi, suspine, metanii, postiri, privegheri și lupte împotriva duhurilor necurate. Șase zile se nevoia în chilia pe care și-o săpase în peșteră, iar duminica mergea la Cuviosul Daniil, duhovnicul de la Turnu și primea Sfânta Împărtășanie. Zilnic își aducea apă cu ulciorul de departe, ca să se ostenească mai mult și, în același timp, să se roage și mai mult. La bătrânețe, însă, nemaiputând coborî din peșteră cale îndepărtată, s-a rugat lui Dumnezeu și, prin grija Maicii Domnului, a izvorât un izvor de apă chiar înaintea peșterii sale, care curge și astăzi, fiind numit Izvorul lui Meletie.

Astfel, Dumnezeu l-a slăvit prin darul minunilor, al tămăduirilor și al mângâierii sufletelor întristate, încât Cuviosul a ajuns să fie cunoscut pentru sfințenia sa. După îndelungate nevoințe, ajungând la adânci bătrâneți, și-a încredințat sufletul lui Dumnezeu. O parte din cinstitele sale moaște, care au odihnit vreme îndelungată în peșteră, au fost mai târziu împărțite de credincioși, iar peștera este loc de închinare până astăzi.

Sursa: www.basilica.ro

Calendar creștin ortodox - Septembrie 2026

- 1 M † Începutul anului bisericesc; † Cuv. **Dionisie Exiguul**; † Cuv. Simeon Stâlplnicul
- 2 M Sf. Mc. Mamant; S. Ier. Ioan Postitorul, Patr. Constantinopolului
- 3 J Sf. Mc. Antim, Ep. Nicomidiei; Cuv. Teoctist; † Sf. Cuv. **Neofit și Meletie de la M-rea Stănișoara**
- 4 V Sf. Mc. Vavila, Ep. Antiohiei; Sf. Prooroc Moise
- 5 S † Sf. Prooroc Zaharia și Dreapta Elisabeta, părinții Sf. Ioan Botezătorul; Sf. Mc. Urban
- 6 D † Pomenirea minunii Sf. Arhanghel Mihail în Colose; Sf. Mc. Macarie

Duminica a XIV-a după Rusalii (Pilda nunții fiului de împărat); Ap. II Corinteni I, 21-24; II, 1-4; Ev. Matei XXII, 1-14; glas 5, voscr. 5

- 7 L **Înaintea prăznuirii Nașterii Maicii Domnului**; Sf. Mc. Sozont; † Cuv. **Simeon și Amfilohie de la Pângărați**
- 8 M **(†) Nașterea Maicii Domnului**
- 9 M Sf. și Dreptii părinți Ioachim și Ana; †) Sf. Cuv. **Onufrie de la Vorona**; †) Cuv. **Chiriac de la Tazlău**
- 10 J Sf. Mc. Minodora, Mitrodora și Nimfodora; Sf. Pulheria împărăteasa
- 11 V Cuv. Teodora din Alexandria; Cuv. Eufrosin
- 12 S Sf. Mc. Autonom, Macedonie și Teodul (*Odovania Praznicului Nașterii Maicii Domnului*)
- 13 D † **Înaintea prăznuirii Înălțării Sf. Cruci**; Sf. Sfințit Mc. Corneliu Sutașul; †) Cuv. **Ioan de la Prislop**; † Sf. Mc. din Dobrogea: **Macrobie, Gordian, Ilie, Zotic, Lucian și Valerian**

Duminica dinaintea Înălțării Sf. Cruci (Convorbirea lui Iisus cu Nicodim); Galateni VI, 11-18; Ev. Ioan III, 13-17; glas 6, voscr. 4

- 14 L **(†) Înălțarea Sf. Cruci (Post)**
- 15 M **(†) Sf. Ier. Iosif cel Nou de la Partoș**; † Sf. **Mare Mc. Nichita**; † Sf. Ier. Visarion, Arhiepiscopul Larisei
- 16 M †) Sf. Cuv. **Mărturisitor Sofian de la Antim**; Sf. M. Mc. Eufimie; Sf. Mc. Meletina
- 17 J †) Sf. Ier. **Dionisie, Episcopul Cetății Albe**; Sf. Mc. Sofia și fiicele sale: Pistis, Elpis și Agapi
- 18 V †) Sf. **Preot Mc. Ilarion Felea**; Sf. Eumenie, Ep. Gortinei; Sf. Mc. Ariadna și Castor
- 19 S Sf. Mc. Trofim, Savatie și Dorimedont
- 20 D Sf. M. Mc. Eustatie și soția sa Teopista cu cei 2 fii: Agapie și Teopist

Duminica după Înălțarea Sf. Cruci (Luarea Crucii și urmarea lui Hristos); Ap. Galateni II, 16- 20; Ev. Marcu VIII, 34-38; IX, 1; glas 7 voscr. 5

- 21 L Sf. Ap. Codrat; Sf. Prooroc Iona (*Odovania Praznicului Înălțării Sf. Cruci*)
- 22 M †) Sf. Ier. **Mc. Teodosie de M-rea Brazi**; Sf. Sfințit Mc. Foca; Sf. Mc. Isaac; Sf. Martin
- 23 M † Zămisirea Sf. Prooroc Ioan Botezătorul; Cuv. Xantipa și Polixenia
- 24 J † Sf. M. Mc., întocmai cu apostolii, Tecla; Cuv. Coprie; † Cuv. Siluan Athonitul
- 25 V Cuv. Eufrosina; Cuv. Pafnutie Egipteanul; Cuv. Serghie de la Radonej
- 26 S † Mutarea Sf. Ap. și Ev. Ioan; Sf. Mc. Hira; † Sf. **Voievod Neagoe Basarab**; Sf. Cuv. **Platonida de la Argeș (fosta Despina Milița, soția voievodului)**; Dreptul Ghedeon
- 27 D †) Sf. Ier. **Martir Antim Ivireanul**; Sf. Mc. Calistrat și Epiharia

Duminica a XVIII-a după Rusalii (Pescuirea minunată); Ap. II Corinteni IX, 6-11; Ev. Luca V, 1-11; glas 8, voscr. 6

- 28 L † Cuv. Hariton Mărt.; Sf. Prooroc Varuh; Sf. Cuv. Neofit Zăvorățul din Cipru
- 29 M Cuv. Chiriac Sihastrul; Sf. Mc. Trifon, Gudelia și Petronia
- 30 M Sf. Mc. Grigorie Luminătorul, Ep. Armeniei; Sf. Mc. Ripsimia și Gaiani

Program liturgic

Luni

08:00 - 16:00

Program administrativ (Birou)

Acatist și Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Marți

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Vineri

09:00 - 10:30 - Sf. Maslu

10:30 - Sf. Spovedanie

18:00 - 19:00

Grup de sprijin AL-ANON

Miercuri

11:00 - 17:00

Vizită / Consiliere pastorală

18:00 - 19:00

ACA (Adulții Copii ai Alcoolicilor)

Sâmbătă

08:00 - 12:00

În perioada 1 Noiembrie - 30 Aprilie

16:00 - 16:45 - Vecernia

16:45 - Sf. Spovedanie

În perioada 1 Mai - 31 Octombrie

18:00 - 18:45 - Vecernia

18:45 - Sf. Spovedanie

Joi

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Duminică

08:00 - 12:00

Utrenia, Sfânta Liturghie

Cuprins:

	Pag.
Ce fel de început vreau să pun în viața mea?	1
Câțiva dintre adevărații influenceri	4
De vorbă cu Dumnezeu	7
Căutând de muncă cu Dumnezeu	9
Strofe pentru suflet	11
Credința pentru copiii de toate vârstele	12
Sfinții Cuvioși Neofit și Meletie de la Mănăstirea Stânișoara	14

Colectivul de redacție:

Președinte:

Pr. Iulian Negru

Coordonator:

Eugen Antohi

Corectare text:

Ioana Sanciuc

Colaboratori:

Xenia Cliucinicov

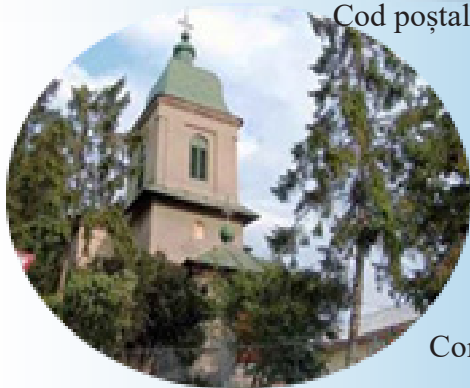
Gabriel Luca

Irina Ștefania Vaida

Adresa redacției:

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 40, Iași

Cod poștal 700309 - ROMÂNIA

Pr. paroh Iulian Negru

Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218

Email: parohiasfvasiletatarasi@gmail.com

Http: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO58CECEIS0136RON0122424